

Ο μετανάστης

του Ζάχου Βασιλείου

Το κουρασμένο βλέμμα του γυρίζει στην πλατεία,
παρέα ο βαρύγλυκος, τσιγάρο, κομπολόι.
Απ' το καμπαναριό, ψηλά, στην Παναγία
ακίνητο και σιωπηλό κοιτούσε το ρολόι.

Άδειο -τι κρίμα!- το χωριό. Σπίτια ξεχασμένα,
γέροι δίπλα κάθονται, θυμούνται περασμένα.
Κάθε ζαριά στο τάβλι τους το χρόνο σταματάει,
ματιά θολή που στέρεψε απ' το πικρό το δάκρυ.

Χρόνια πολλά είχε να 'ρθεί και να' τη η ημέρα
να δει και πάλι το χωριό, το σπίτι του πατέρα,
να περπατήσει στα στενά, στην πέτρα, τ' ανηφόρια,
στην κορυφή, στη ρεματιά μέχρι τα αλώνια.

Ο γεροπλάτανος ορθώνεται περήφανα, δροσίζει
στην αγκαλιά του το χωριό, θέλει να τραγουδήσει.
Έχει κι αυτός να θυμηθεί και το' χει πεθυμήσει
να δει να σέρνουν το χορό, να είναι πανηγύρι.

Γλέντι Δεκαπενταύγουστου, χαρές και πανηγύρια,
σε κάθε ράχη και πλαγιά, στο λόγγο, στα ξεκλήσια
να ψήγουνε τ' αρνιά, να στρώνουνε τραπέζια,
κλαρίνα και βιολιά, φωνές, τραγούδια, γέλια.

Χαθήκαν πια όλ' αυτά, γλέντια και παραμύθια,
έμεινε η γκρίζα μοναξιά να ζει με την ελπίδα
ν' ανοίξουν τα παράθυρα, ν' απλωθούν φλοκάτες,
ν' ανθίσουνε τα γιασεμιά, βασιλικοί και δάφνες.